

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם י' טֵבֵט:

(הלילות רבי שלום מזרחי דידיע שרעבי "הרשש" / נעים זמירות ישראל אבא שלום שבזי זי"ע)

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹתֵרֵי הַיּוֹמִי:

ג וְהֵמוֹן עִם, שְׂאִין לָהֶם זֶה הַשֶּׁכֶל לְהַעֲמִיק בְּכָל זֶה, לְהַבִּין הַרְמְזִים כִּנ"ל. נַעֲשֶׂה אֶצְלָם כָּל זֶה מִמִּילָא, עַל-יַדֵּי שְׁנָה, וְצִיצִית, וְתַפְלִין, וְתוֹרָה, וְתַפְלָה, וּמִשָּׂא וּמִתָּן.

כִּי הַשְׁנָה, הִיא בְּחִינַת לְאֲדָבָקָא מַחֲשַׁבְתָּא בְּעֵלְמָא דְאֲתִי בְּכָל־לַיּוֹת כִּנ"ל, בְּחִינַת ה' אֱלֹקֵי הַנ"ל. כִּי בְשַׁעַת שְׁנָה, הַנְּשָׁמָה עוֹלָה לְעֵלְמָא דְאֲתִי (עֵיין זוּהַר לַד לַד פ"ג):

וְצִיצִית וְתַפְלִין, הֵם בְּחִינַת: "גִּדְלַת מְאֹד". כִּי תַפְלִין, הֵם בְּחִינַת הַגְּדֵלַת הַשֶּׁכֶל הַנ"ל. (כִּי

תַפְלִין, הֵם בְּחִינַת הַמְחִין בִּידוּעַ, הֵינּוּ בְּחִינַת הַגְּדֵלַת הַשֶּׁכֶל לְהַבִּין כָּל הַרְמְזִים שְׁמֵרְמוֹז לֹא הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכָל יוֹם כִּנ"ל). וְצִיצִית, הִיא בְּחִינַת הַצְמָצוּם הַנ"ל, שֶׁהִיא בְּחִינַת מְאֹד הַנ"ל. כִּי תַכְלֵת כְּרִסְיָא דְדִינָא (כְּמוֹ שְׁכַתוּב בַּזוּהַר שְׁלַח לְךָ דָּף קע"ה), שֶׁהִיא בְּחִינַת צְמָצוּם. וְעַל כֵּן צִיצִית קוֹדֵם לְתַפְלִין, בְּבְחִינַת (שִׁיר הַשִּׁירִים ב): "שְׂמֵאלוֹ תַחַת לְרֵאשִׁי", וְאַחֲרֵיכֶן: "וַיִּמְיֵנוּ תַחֲבִיבֵינוּ" (עֵיין מ"ר שַׁח"ש) (כִּי שְׂמֵאל הִיא בְּחִינַת דִּין, בְּחִינַת צְמָצוּם, שֶׁהִיא בְּחִינַת צִיצִית כִּנ"ל. וַיִּמְיֵן הִיא בְּחִינַת מַחִין, בְּחִינַת תַפְלִין כִּנ"ל):

וְתוֹרָה, הִיא בְּחִינַת הַהֶסְתַּפְּקוּת הַנ"ל. כִּי הַתוֹרָה הִיא בְּחִינַת עֵץ הַחַיִּים דְּמִזוֹן לְכָל־בֵּית (עֵיין זוּהַר בְּרֵאשִׁית כ"ו). הֵינּוּ שְׂיֵשׁ לְכָל אֶחָד דֵּי סְפוּקוֹ מִמְנָה, נִמְצָא שֶׁהִיא בְּחִינַת הַסְתַּפְּקוּת. וְגַם בְּלְמוּד הַתוֹרָה בְּעֵצְמָהּ, יֵשׁ בְּחִינַת הַסְתַּפְּקוּת, כְּמוֹ שְׂאֵמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (אָבוֹת פָּרָק ב) 'לֹא עָלֶיךָ

הַמְּלָאכָה לְגִמְרָה. וְעַל כֵּן, לְמוּד הַתּוֹרָה הוּא בְּחִינַת הַהִסְתַּפְּקוּת הַנִּ"ל. וְאַפְלוּ הֶהָמוּז שְׂאִינָם יְכוּלִים לְלַמֵּד, הֵם מְקִימִין עִסְק הַתּוֹרָה בַּמָּה שְׂקוֹרִין קְרִיאַת-שְׁמַע, כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה (מִנְחוֹת צ"ט):

וּתְפִלָּה, הוּא בְּחִינַת: "הוֹד וְהִדָּר" הַנִּ"ל. כִּי תְפִלָּה הִיא חַיִּי שְׁעָה (כְּמוֹ שְׂאִמְרוּ חַכְמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, שְׁבַת י), הֵינוּ בְּחִינַת: "הָאָרֶץ הֵדֵם רַגְלֵי" הַנִּ"ל, הֵינוּ בְּחִינַת רַגְלֵי הַקְּדוּשָׁה הַמְּלַבְּשִׁין בְּזֶה הָעוֹלָם כַּנִּ"ל:

וּמִשָּׂא וּמִתָּן, הִיא בְּחִינַת: "נוֹטָה שָׁמַיִם כִּיְרִיעָה" הַנִּ"ל, הֵינוּ בְּחִינַת יְחוּד צַדִּיק וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל הַנִּ"ל. כִּי צַדִּיק וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, הֵם בְּחִינַת מִשָּׂא וּמִתָּן. הַצַּדִּיק נִקְרָא מִשָּׂא, כִּי הוּא נוֹשֵׂא אֶת הָעוֹלָם, "כִּי־אֲשֶׁר יִשָּׂא הָאוֹמֵן אֶת הַיּוֹנֵק" (בְּמִדְבָר י"א). וְהוּא נוֹשֵׂא כָּל הַבְּרָכוֹת, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (מִשְׁלֵי י): "וּבְרָכוֹת לְרֹאשׁ צַדִּיק", כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (תְּהִלִּים כ"ד): "יִשָּׂא בְּרָכָה מֵאֵת ה'". וְהוּא נוֹשֵׂא הַטְּפָה זִרְעִיית שֶׁל כָּל הַנְּשָׁמוֹת, בְּבְחִינַת (שָׁם קכ"ו): "נוֹשֵׂא מִשְׁךְ הַזֵּרַע", וּמִשְׁפִּיעַ לְכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, וְהִיא נוֹתֶנֶת לְכָל הָעוֹלָם. וְעַל שֵׁם זֶה נִקְרָאת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִתָּן, עַל שֵׁם (מִשְׁלֵי ל"א): "וְתִתֵּן טָרֶף לְבֵיתָהּ וְחֶק לְנַעֲרוֹתֶיהָ". וְיְחוּד שֶׁל צַדִּיק וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה עַל יְדֵי מִשָּׂא וּמִתָּן:

כִּי כָּל דָּבָר שֶׁבְּעוֹלָם, יֵשׁ בּוֹ נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּשַׁעַת שְׁבִירָה. וּשְׁבִירָה, הוּא בְּחִינַת אוֹתִיּוֹת שֶׁנִּשְׁבְּרוּ וְנִפְּלוּ לְכָל דָּבָר וְדָבָר מִזֶּה הָעוֹלָם. וְכָל דָּבָר יֵשׁ לוֹ שְׁעָה (עֵינֵי אֲבוֹת פ"ד). וְצָרִיךְ לָבוֹא בְּשַׁעַת זוֹ לְאָדָם זֶה, שֶׁהוּא מִשְׁרֵשׁ אֶחָד עִם אוֹתָן הַנִּיצוּצוֹת שֵׁשׁ בְּזֶה הַדָּבָר. וְכִשְׁמַנִּיעַ זֶה הַדָּבָר לְאָדָם זֶה, וְהוּא מְקַבֵּל חֵיוֹת מִזֶּה הַדָּבָר, הֵינוּ מֵהָאוֹתִיּוֹת הַנִּשְׁבְּרִים שֵׁשׁ שָׁם. עַל-יְדֵי-זֶה נִכְלָלִין

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּיכָה — צִמְרֵן מִזֶּה רִנְיָתָהּ זִיכָרֵךְ לְ"צֶדֶק צִדְקָה מִקֻּוֹה שִׁדְרֵךְ צִדְדֵךְ מִסְפְּרֵי רִבְבוֹת יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" —
— "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֻחַ" שְׁעֵי יִשִּׁיבֵת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת —

הָאוֹתִיּוֹת הַנְּשֻׁבָרִים בְּזֶה הָאָדָם, בְּחִיּוֹת שְׁלוֹ, וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם קוֹמָה
שְׁלֵמָה, וּמִתְפַּשֵּׁט בְּחִיּוֹת שֶׁל כָּל הַגּוֹף. וְעַל־יְדֵי־זֶה נִשְׁלָמִין
הָאוֹתִיּוֹת, וַיֵּשׁ לָהֶם שְׁלֵמוֹת. וְצָרִיךְ לְשִׁהוֹת הַדְּבָר אֲצֵל זֶה הָאָדָם
לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בוֹ, עַד שֶׁנִּפְסָקִין הָאוֹתִיּוֹת וְהַנִּיצוּצוֹת הַשְּׂיִכִּין לְשָׂרְשׁוֹ.
וְאַחֲר־כֵּן יוֹצֵא מִרְשׁוֹתוֹ לְאָדָם אַחֵר, שֶׁהַגִּיעַ הָעֵת שִׁיְהִיָּה עֲלֵיהָ
לְהָאוֹתִיּוֹת הַנְּשֻׁבָרִים, שֶׁהֵם מִשְׁרָשׁ אֶחָד עִם הָאָדָם הָאַחֵר, וְעַל־כֵּן
יוֹצֵא לְרְשׁוֹתוֹ. וְלִפְעָמִים חוֹזֵר הַדְּבָר וּבָא לְאוֹתוֹ הָאָדָם שֶׁהָיָה שְׁלוֹ
מִתְחַלָּה, כִּי מִחֲמַת שְׁלֵא הָיָה לוֹ אִזּוֹ חֶלְקִי נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה אֱלוֹ, לֹא
הָיָה יָכוֹל אִזּוֹ לְהַשְׁלִים הָאוֹתִיּוֹת אֱלוֹ, עַד עָתָה שֶׁהַגִּיעוּ לוֹ אֱלוֹ חֶלְקִי
נֶפֶשׁ־רוּחַ־נְשָׁמָה, שֶׁעַל יָדָם יָכוֹל לְהַשְׁלִים אֱלוֹ הָאוֹתִיּוֹת הַנְּשֻׁבָרִים.
וּבֵין כֵּן, הִכְרַח לְשִׁהוֹת אֲצֵל אַחֵר.

וּכְשֶׁמִּשְׁלִים

הָאוֹתִיּוֹת אֱלוֹ, נִתְוַסֵּף לוֹ הָאָרָה בְּנֶפֶשׁ־רוּחַ־
נְשָׁמָה שְׁלוֹ, מִחֲמַת הָאָרוֹת אוֹתִיּוֹת אֱלוֹ
שֶׁהַגִּיעוּ אֵלָיו וְנִשְׁלְמוּ אֲצֵלוֹ. וְעַל־יְדֵי הָאָרָה זֶה, מֵאִיר בְּשָׂרְשׁ
נֶפֶשׁ־רוּחַ־נְשָׁמָה שְׁלוֹ, שֶׁהוּא בְּצַדִּיק וּכְנֻסֵת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם שְׂרָשֵׁי כָּל
הַנְּשָׁמוֹת כַּנֶּ"ל. וְעַל־יְדֵי הַהִתְנוּצְצוֹת הַזֹּאת, נִתְיַחַד צַדִּיק וּכְנֻסֵת־
יִשְׂרָאֵל, הַנִּקְרָאִים מִשָּׂא וּמִתָּן כַּנֶּ"ל. וְעַל שֵׁם זֶה נִקְרָא מִקַּח
וּמִמְכָר, וְכָל הַדְּבָרִים, וְכָל הַלְמוּד, מִשָּׂא וּמִתָּן. כִּי עַל יָדָם נִתְיַחַד
צַדִּיק וּכְנֻסֵת יִשְׂרָאֵל, הַנִּקְרָאִים מִשָּׂא וּמִתָּן כַּנֶּ"ל:

ד וּכְדִי

לְשִׁמּוֹר הַזְּכָרוֹן הַנֶּ"ל, צָרִיךְ לְשִׁמּוֹר אֶת עֲצָמוֹ שְׁלֵא יִפֹּל
לְבַחֲיִנַת רַע עֵינִי, לְבַחֲיִנַת מִיתַת הַלֵּב. כִּי עַקֵר הַזְּכָרוֹן
תּוֹלָה בְּעֵינִי, בְּבַחֲיִנַת (שְׁמוֹת י"ג): "וּלְזָכָרוֹן בֵּין עֵינַיִךְ". כִּי הַשְׂכָּחָה
בָּא עַל־יְדֵי רַע עֵינִי, עַל־יְדֵי מִיתַת הַלֵּב, בְּבַחֲיִנַת (תְּהִלִּים ל"א)
"נִשְׂכַּחְתִּי כְּמֵת מֵלֵב". כִּי רַע עֵינִי וּמִיתַת הַלֵּב הֵם בְּחִינַת אַחֵת,
כִּי שׁוֹרְיָנָא דְעֵינָא בְּלָבָא תְּלִיא (כְּמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַבּוֹתֵינוּ, וְכַרוֹנָם לְבָרְכָה) (עֲבוּדָה

זרה כ"ח:). ועל כן נבל שהיה רע עין, נאמר בו (שמואל-א כ"ה): "וימת לבו בקרבו". ומיתת הלב, היא בחינת שבירי לוחות. לב, הוא בחינת לוחות. בבחינת (משלי ג): "פתבם על לוח לבך". ושכחה היא על-ידי שבירי לוחות, כמאמר חכמינו, זכרונם לברכה, (ערוגין נ"ד) 'אלמלא לא נשתברו לוחות הראשונות לא היתה שכחה בעולם'. נמצא שעקר השכחה, היא על-ידי רע עין, שהוא בחינת מיתת הלב, שהיא בחינת שבירי לוחות, שמשם עקר השכחה כנ"ל:

ואבשלום שהיה עינו רעה במלכות אביו, על-ידי-זה נאמר בו מיתת הלב, שנאמר (שמואל-ב י"ח): "ויקח שלשה שבטים ויתקעם בלב אבשלום". ועל כן לא הניח בן זכר (שם ועין סוטה י"א), כי פגם בזכרון, על-ידי רע עין כנ"ל: ודוד המלך, עליו השלום, ברח אז ממלכותו מפני אבשלום, וקלל אותו שמעי בן גרא, ואמר (שם ט"ז): "אולי יראה ה' בעיני". "בעיני" דיקא, כי מי שרואה שנזופל לרע עין, אם אינו מרגיש בעצמו שיוכל לעמד בזה להנצל ממנו, צריך לברח ממנו. אבל מי שיכול לתקן, אזי צריך לתקן. וצריך לראות מהות בחינת הרע עין, כדי לידע השרש שצריך לתקן על ידו, כי יש פמה בחינות רע עין. וכשנזופל לרע עין של התנשאות, שעינו צרה בהתנשאות של חברו, צריך להכניע בהשרש של התנשאות. הינו בשרש המלכות, שהוא בחינת משיח. והוא שרש המלכות, בבחינת (שמואל-א ב): "ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו". והוא בחינת טוב עין, בבחינת (שם ט"ז): "יפה עינים וטוב ראי", הנאמר בדוד, שהוא משיח:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן היזמני:

ג אפלו מי שיודע ומבין הרמזים מכל הדברים אפלו מדברי חל

הוא נתבלבל מאד ולפעמים נתבטל על-ידי-זה לגמרי. על כן צריך גם בתורה שיהיה לו בחינת הסתפקות (ומזה ידיו בעצמו קל וחמר בצרכי הגוף בהכרחיות. כי אם בחיי עולם צריך הסתפקות קל וחמר לחיי שעה, ודגמת קל וחמר זה אמרו חכמינו זכרונם לברכה לענין ברכת התורה (ברכות ל"ה) וכלול במאמר חכמינו זכרונם לברכה ויעשו סיג לתורה' (אבות פרק א') וכן אמרו חכמינו זכרונם לברכה: 'לא עליך המלאכה לגמור' (אבות פ"ב) והינו כנ"ל. תפלה היא בחינת רגלי הקדושה המלבשין בזה העולם כמבאר בפנים:

סדר תשי פוטר"ן הי"א:

רפז (מו) שמעתי מפניו בחרף תקס"ג בתחלת ההתקרבות שאמר שידע שרשי התורה ממקום שהתורה הקדושה באה. כי יש שרשי התורה שהיא למעלה מהתורה שמשם נמשך כל התורה, ואינו יכול להתלבש כלל בתוך התורה, ויש שהיא בבחינת אסמכתא שהיא רק בדרך אסמכתא בעלמא נסמך על המקרא, מחמת שהוא גבוה ומרומם מאד: [גם שמעתי שאסמכתא פרושו סמיכה שהענין נסמך על המקרא כמו שסומכין על איזה דבר וכשסומכין על איזה דבר בודאי תסמוך גבוה מן הנסמך והוא כנ"ל והבן]:

רפח (מח) אמר בואו ונחזיק טובה לרמאים שעל-ידי המחלקת שחולקים עלינו באנו לדברים גדולים, והם עושים לנו טובה גדולה. כי כן הדבר שעל-ידי המחלקת באים ומשיגים דברים גדולים. כמו שמצינו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תמורה טז.): שבימי אבלו של משה נשתכחו שלש מאות הלכות וכו', ושאל יהושע להקדוש-ברוך-הוא ואמר לו, לאמרן לך אי אפשר צא וטרדן במלחמה. ועתניאל בן קנז החזירן בפלפולו, ועתניאל היה איש מלחמה כמו שמצינו שאמר כלב, אשר ילכד את חברון

שְׂאֵזְכָה לְרֹאוֹת אֹר בְּהִירוֹת הַדָּרָךְ שְׂאֵתֶם נוֹסְעִים עָלָיו אֵלַי:

סֵדֶר לְקוֹפֵי עֲצוֹת הַיּוֹפְיִי:

יא עֵקֶר הַכְּנָעַת וְשִׁבְיַת כָּל הַתְּאֻזוֹת, בְּפָרֵט תְּאֻזוֹת נְאוּף שְׁזָה
 הָעֵקֶר שְׁצָרִיד לְשִׁבְר, הָעֵקֶר הוּא עַל-יְדֵי שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן-הַקֶּדֶשׁ,
 דְּהֵינּוּ עַל-יְדֵי רַבּוּי הַדְּבוּרִים קְדוּשִׁים שֶׁהֵם תּוֹרָה וְתַפְלָה וְשִׁיחָה
 בֵּינּוּ לְבֵין קוֹנּוֹ. וְאַף-עַל-פִּי שְׁמִשִּׁיחַ וּמְדַבֵּר בֵּינּוּ לְבֵין קוֹנּוֹ בְּלִשׁוֹן
 אֲשֶׁכְּנֹז שְׁמִדְבָרִים בּוּ בְּמִדְיַנְתָּנוּ, הוּא גַם-כֵּן בְּכֹל לְשׁוֹן-הַקֶּדֶשׁ, כִּי
 אֲדַרְבָּא בֵּינּוּ לְבֵין קוֹנּוֹ צָרִיד וְזָקָא לְדַבֵּר בְּלִשׁוֹן שְׁמִדְבָרִים בּוּ
 (בְּמִבְאֵר בְּ"הַתְּבוּדוֹת" אוֹת יג). רַק הָעֵקֶר שִׁישְׁמַר אֶת הַלְּשׁוֹן לְקִדְשׁ
 אוֹתוֹ בְּדְבוּרִים קְדוּשִׁים, שְׁזָהוּ בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן-הַקֶּדֶשׁ,
 וְלִשְׁמַר אֶת הַלְּשׁוֹן שְׁלֵא לְדַבֵּר דְּבוּרִים רָעִים, שֶׁהֵם פּוֹגְמִין אֶת
 הַלְּשׁוֹן-קֶדֶשׁ. וְעַל-יְדֵי קְדֻשַׁת הַדְּבוּר כְּנֻזְכָּר לְעִיל, מְכַנְיַעִין רַע
 הַכּוֹלֵל כְּנֻזְכָּר לְעִיל (שם).

יב תִּקּוֹן הַבְּרִית וְשְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן-הַקֶּדֶשׁ הֵם תְּלוּיִים זֶה בְּזֶה: כְּפִי מַה
 שְׁמַר בֵּין לְדַבֵּר דְּבוּרִים קְדוּשִׁים שֶׁהֵם בְּחִינַת לְשׁוֹן-הַקֶּדֶשׁ, כְּמוֹ-כֵן
 זוֹכִין לְתִקּוֹן הַבְּרִית; וְכִפִּי תִקּוֹן הַבְּרִית, כֵּן זוֹכִין לְשְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן-
 הַקֶּדֶשׁ, וְכֵן לְהַפְּדָה לְעַנְיֵן הַפְּגָם, חֵם וְשָׁלוֹם (שם).

יג תְּאֻזוֹת נְאוּף שֶׁהוּא רַע הַכּוֹלֵל, הוּא בְּחִינַת נְחָשׁ שֶׁפָּתָה לְחַוָּה
 וְהִטִּיל בָּהּ זָהָמָא, שֶׁהוּא רוּחַ סְעָרָה, רוּחַ שְׁטוּת, אֲשֶׁת כְּסִילוֹת;
 וְהוּא הוֹלֵךְ וּמְפָתָה אֶת רוּחַ-הַקֶּדֶשׁ שֶׁהוּא לְשׁוֹן-הַקֶּדֶשׁ, שֶׁהִיא
 בְּחִינַת שְׁמִירַת הַבְּרִית, וּמִטִּיל בָּהּ זָהָמָא. וְזֶה בְּחִינַת: "לְפָתַח
 חֲטָאת רֹבֵץ" שֶׁהַנְּחָשׁ הַחֲטָאת הִזִּיה רוֹבֵץ לִינֵק מִמֶּנּוּ עַל-יְדֵי פְגָם
 הַבְּרִית, כִּי הֵיכָר הָרַע לְהַחֲטִיא אֶת הָאָדָם הוּא בַּתְּאֻזָּה הַזֹּאת
 (שם).

יד צָרִיד לְדַבֵּר דְּבוּרִים קְדוּשִׁים שֶׁהֵם בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן-הַקֶּדֶשׁ,

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בִּלְלֵי זֶמֶר מְנוּחָה רַחֲמֵי יְיָ עָלֵינוּ מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל יוֹם
זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָה" שֶׁעִי יֹשִׁיבֵת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת

עַד שִׁיקָרֵר חֲמִימוֹתָיו בְּלִשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ, בְּבַחֲיִנַת: "חֵם לְבִי בְּקֶרְבִי וְגוֹ'
דְּבַרְתִּי בְּלִשׁוֹנִי" שִׁיקָרֵר חֲמִימוֹתָיו בְּדַבּוּר שֶׁל לִשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ וְעַל-יְדֵי-
זֶה יִהְיֶה נִצּוֹל מִמְקַרְה־לִּילָה, חֵם וְשָׁלוֹם, שֶׁלֹּא יִקָּרֵר אוֹתוֹ הַרוּחַ-
סְעָרָה מְקַרְה־לִּילָה, חֵם וְשָׁלוֹם (ש.ס).

טו כָּל הַחֲרָפוֹת וּבּוֹשׁוֹת הַבָּאִין עַל הָאָדָם הֵם עַל-יְדֵי פְגַם הַבְּרִית;
וְלִהְפֹּךְ, עַל-יְדֵי תִקּוֹן הַבְּרִית זּוֹכִין לְכָבוֹד (ש.ס).

טז עַל-יְדֵי שְׁלֵמוֹת לִשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ, שֶׁהוּא בְּחִינַת תִּקּוֹן הַבְּרִית, יִכּוֹלִין
לְפַשֵּׁר חֲלָמִין כְּמוֹ יוֹסֵף (ש.ס).

סֵדֶר שְׁיָחֹת הַר"ן הַיּוֹמִי:

גַּם בְּעֵת שֶׁהָיָה מְרַבֵּה לְהוֹכִיחַ אוֹתִי עַל זֶה לְהִיּוֹת שְׂמִיחַ בְּשִׁבְתִּי
אֲזַעְנִיתִי וְאֶמְרֵתִי אֲנִי חָפִץ וְרוֹצֵה מְאֹד לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה בְּשִׁבְתִּי
(וְכוֹנֵנִתִי הָיָה אִם אֵינִי זּוֹכֵה לְשִׂמְחָה בְּשִׁבְתִּי עַל כָּל פְּנִים אֲנִי רוֹצֵה מְאֹד לְהִיּוֹת
בְּשִׂמְחָה וּכְבָר שֶׁמַּעֲתִי הַרְבֵּה מִמֶּנּוּ מִגִּדֹל מַעֲלַת הַרְצוֹן וְהַכְּסוּפִין וְכוּ') עֲנֵה
וְאָמַר לְהָעוֹלָם:

הַשְּׂמֵעֲתֶם מַה שֶּׁהוּא אוֹמֵר? הֵיטֵב אֲשֶׁר דִּבַּר! גַּם הוֹכִיחַ אוֹתָנוּ
אֲזַלְזֵם זְמִירוֹת בְּשִׁבְתִּי הַרְבֵּה, וְלִבִּי לְהִסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם מוֹנֵעַ
מֵאִיזָה בְּנֵי אָדָם הַיּוֹשְׁבִים עַל הַשְּׁלֶחַן שֶׁנִּדְמָה לוֹ שֶׁאֵין רְצוֹנָם
בְּזֶה, רַק לְהִתְחַזֵּק לְזִמְרַת זְמִירוֹת בְּשִׂמְחָה, וּלְהִנְהִיג הַשְּׁלֶחַן כָּל יוֹם
הַשִּׁבְתִּי בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה, כִּי עֶקֶר הוּא הַשְּׂמֵחָה בְּשִׁבְתִּי:

קִנּוּ בְּשִׁבְתִּי בְּאוֹמְרֵי שֶׁמַּע בְּבֵיתוֹ קוֹל שֶׁל הַצּוֹעֲקִים עַל הַבַּיִת
עַל מִין עַל קִבְרֵי אֲבוֹתָם שֶׁדִּרְכָם לְצַעֵק וּלְהִתְפַּלֵּל שֶׁם בְּקוֹל מֵר
כְּנֵהוּג וּפְעַם אַחַת שֶׁמַּע אִשָּׁה אַחַת שֶׁהִיְתָה צוֹעֶקֶת שֶׁם עַל קִבְר
אָבִיהָ: אָבִי, אָבִי, בְּקוֹל מֵר מְאֹד וּבִתּוֹ תַּחֲיֶה הִיְתָה עוֹמֶדֶת אֲצִלוֹ
אֲזַעְנֵה וְאָמַר לָהּ: הָאִשָּׁה הַזֹּאת צוֹעֶקֶת בְּכוֹנֵנָה הֵיטֵב אָבִי אָבִי,

אֲבֵל אָבִיָּה אֵינוֹ בְּכָאן כָּלֵל וְאָמַר אָז שְׁטוֹב כְּשֶׁבָּאִים עַל קִבְרֵי
 אָבוֹת לִזְמַר לְהַמְתִּים הַשׁוֹכְנִים סָבִיב סָבִיב לְקַבֵּר אָבִיָּהֶם וְאָמַם
 וְכִיּוֹצֵא שְׁבָּאִים אֱלֹיו, לְבַקֵּשׁ מֵהֶם שְׂיִזְדִיעוּ לוֹ שְׁבָּא בְּנָם אוֹ בָתָם
 אֱלֹיו כִּי בּוֹדֵאֵי לֹא כָּל הַמְתִּים נִסְתַּלְקִים מִמְּקוֹם קְבוּרָתָם לְמָקוֹם
 שְׁנַטְרָדִים כִּי הַרְבֵּה שְׂרוּיִים עַל קִבְרָם עַל כֵּן טוֹב לְהוֹדִיעַם כִּדֵּי
 שְׂהֵם יוֹדִיעוּ לְאָבִיָּהֶם וְכוּ' וְאָמַר אָז: אֲבֵל אֲצֵל הַצְּדִיק אֵין צְרִיכִים
 לְחַשֵּׁשׁ עַל זֶה שְׁמָא אֵינוֹ שָׁם כִּי מִיתַת הַצְּדִיק הוּא רַק כְּמוֹ מִי
 שְׂיִוֹצֵא מִחֶדֶר לְחֶדֶר אַחַר וְהַמְשִׁיל אָז לְבָתוֹ עַל עֲצָמוֹ:

כְּמוֹ שְׂאֲנֵי עֵתָה בְּחֶדֶר זֶה וְאַחַר כֶּךָ אֲנִי יוֹצֵא מִחֶדֶר זֶה וְנִכְנָם
 לְחֶדֶר הַשְּׁנִי וְסוּגֵר הַדֶּלֶת אַחֲרֵי אִם אַתָּה תָּבוֹא אֲצֵל הַדֶּלֶת
 וְתִצְעַק אָבִי אָבִי וְכוּ' לֹא אֲשַׁמַּע דְּבָרֶיךָ?! כִּדְבָרִים הָאֵלֶּה נִשְׁמַע
 מִפִּי הַקְּדוֹשׁ כִּמְהָ פְּעָמִים שְׂרָמֵז לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כִּמְהָ גְדוּלָּה
 הַמַּעֲלָה שֶׁל מִי שְׂיִזְכֶּה לָבוֹא עַל קִבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא כִּי בּוֹדֵאֵי
 יִשְׁמַע דְּבָרָיו וְיַעֲזֹר וְיִזְשִׁיעַ לוֹ בְּכָל מַה דְּאֶפְשָׁר:

וְכִבֵּר נִרְשָׁמוֹ אֵיזָה שְׂיַחֲזוֹת לְעִיל, כִּי כֵן הָיָה דְרָכּוֹ בְּקִדְשׁ לְשִׁיחַ
 וְלִדְבַר בְּחֻכְמָתוֹ הַנִּפְלְאָה וּבְשַׁעַת הַשְׂיַחָה לֹא הִבִּינוּ כּוֹנְנָתוֹ,
 וְאַחֲרֵי כֶּךָ הִבִּינוּ לְמַפְרַע כּוֹנְנָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה בְּפָרֵט בְּעֵינַיִן זֶה לָבוֹא עַל
 קִבְרוֹ שְׂדַבֵּר הַרְבֵּה מְזִיָּה בְּפִירוּשׁ וּבְרָמֵז כִּמְהָ פְּעָמִים וְכִבֵּר מְבֹאֵר
 מַה שְׂיַיַּחַד שְׁנֵי עֲדִים וְכִנְזָכֵר לְעִיל:

קִנּוּ שְׂמֵעַתִּי בְשֵׁמוֹ שְׂאָמַר שְׂכִבֵּר אָמַר כִּמְהָ תוֹרוֹת עַל חוֹלְאֵת
 שְׁלוֹ כִּי אַחַר שְׁבָּא מִלְּמַבְרַג הַזְּכִיר כִּמְעַט בְּכָל תּוֹרָה מִעֵינַיִן הָרְאָה
 שְׂזִיָּה הָיָה הַחוֹלְאֵת שְׁלוֹ כִּי הָיָה לוֹ חָלִי הַחוּסָט (שְׁעוּל, שְׁחָפֶת)
 רַחֲמָנָא לְצַלֵּן שְׂהוּא חָלִי הָרְאָה וְאָמַר שְׂכִפִּי רַבּוּי הַתּוֹרוֹת שְׂאָמַר
 עַל זֶה כִּבֵּר הָיָה רָאוּי לְהַתְרַפָּא אֶךְ הַחֲסָרוֹן הוּא מִחֲמַת חֲסָרוֹן
 אֶמּוֹנָה שֶׁל הַשׁוֹמְעִים שְׂאֵין אֶמּוֹנָתָם חֲזָקָה כָּל כֶּךָ:

סֵדֶר שְׁלָחוּ עֲרֹף הַיּוֹפֵי:

(ז) כרך דבר שמדליקין בו על דבר שאין מדליקין בו אם נתכוון להעבות (פי' לעשותה עבה) הפתילה כדי להוסיף אורה אסור ואם נתכוון להקשות הפתילה כדי שתהא עומדת ולא תשלשל למטה מותר ומטעם זה מותר לכרוך דבר שמדליקין בו על גבי גמי או קש כדי ליתן הפתילה בעששית: הגה נותנין גרגיר של מלח וגרים של פול ע"פ הנר בע"ש כדי שיהא דולק יפה בשבת (מיימוני פ"ה וטור): (ג) אין מדליקין נר לשבת אלא משמן הנמשך אחר הפתילה ולפיכך אין מדליקין בזפת ולא בשעווה ולא בשמן העשוי מצמר גפן ולא באליה ולא בחלב וכן אין מדליקין בעטרן מפני שריחו רע ויניחנו ויצא ולא בצרי מפני שריחו נודף שמא יסתפק ממנו ונמצא מתחייב משום מכבה: (ד) אפילו נתן מעט שמן זית בשמנים אלו שאינם נמשכים ואז נמשכין אין מדליקין בהם: (ה) חלב מהותך וקרבי דגים א"מ בהם ואם נתן בהם מעט מאחת משמנים שמדליקין בהם מותר להדליק בהם: (ו) שאר כל השמנים חוץ מאלו מדליקים בהם ומכל מקום שמן זית מצוה מן המובחר: (ז) כרך זפת או שעווה או חלב סביב הפתילה מדליקין בהם: (ח) המדליק צריך שידליק רוב מה שיוצא מן הפתילה מהנר: (ט) א"צ להבהב הפתילה (פי' ענין הבהוב יפול על דבר שאינו נשרף לגמרי וגם לא קיים לגמרי) (אל תאכלו ממנו נא תרגום יונתן מהבהב): הגה ומכל מקום נהגו להדליק הפתילה ולכבותה כדי שתהיה מחורכת ויאחו בה האור יפה (טור): (י) אין מדליקין בסמרטוטין אפילו מחורכין:

סימן רסה (א) אין נותנין כלי מנוקב מלא שמן ע"פ הנר כדי שיהא נוטף בתוכו גזירה שמא יסתפק ממנו ויתחייב משום מכבה ואם חברו לו בסיד או בחרסית מותר דכיון

שהוא כלי אחד בדיל מיניה משום איסור שבת: (ז) לא ימלא קערה שמן ויתננה בצד הנר ויתן ראש הפתילה בתוכה בשביל שתהא שואבת גזירה שמא יסתפק ממנו: (ג) אין נותנין כלי בשבת תחת הנר לקבל שמן הנוטף מפני שהוא מבטל כלי מהיכנו ומותר ליתנו מבע"י והשמן הנוטף אסור להסתפק ממנו בשבת. הגה ואסור ליגע בנר דולק כשהוא תלוי אע"פ שאינו מטלטלו ואין בו משום מוקצה בנגיעה בעלמא מכל מקום אסור פן יתנדנד קצת מנגיעתו ויטה (א"ז): (ד) נותנים כלי תחת הנר לקבל נצוצות מפני שאין בהם ממש ואין כאן ביטול כלי מהיכנו אבל לא יתן לתוכו מים אפילו מבע"י מפני שמקרב זמן כיבוי הנצוצות ומכל מקום מותר ליתן מים בעששית שמדליקים בה בערב שבת כיון שאינו מתכוין לכבוי אלא להגביה השמן. הגה ויש אומרים אפילו מתכוין לכיבוי שרי מאחר שאין המים בעין אלא תחת השמן לא הוי אלא גרם כיבוי וכן נוהגין (סמ"ג):

סימן רסו (א) מי שהיה בא בדרך וקדש עליו היום והיה עמו מעות ויש לו חמורו וגם יש עמו א"י לא יניח כיסו על חמורו מפני שהוא מצווה על שביתתו אלא נותן כיסו לא"י להוליכו לו ולמו"ש לוקחו ממנו ואפילו לא נתן לו שכר על זה ואע"פ שנתנו לו משחשיכה מותר אבל אם מצא מציאה אינו יכול ליתנה לא"י אא"כ באה לידו מבע"י דהשתא הויא ככיסו: (ב) אם אין עמו אינו יהודי מניחו על חמורו וכדי שלא יהא חייב משום מחמר (פי' מנהיג את החמור) אי איכא עקירה והנחה מניחו לאחר שעקרה יד ורגל ללכת דלאו עקירה היא וכשהיא עומדת נוטל הימנה ולאחר שתחזור ותעקר רגלה יניחנו ויש אומרים שצריך ליזהר מלהנהיגה בקול רם כל זמן שהכיס עליה: הגה והוא

מִכָּל צָרָה הִצִּילָנִי וּבְאוֹיְבֵי רָאֲתָה עֵינַי, כָּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלֵל יְיָ
הַלְלוּיָהּ, כָּל הַנְּשָׁמָה תִּהְלֵל יְיָ הַלְלוּיָהּ:"

תְּפִלָּה נו תרפח: "לְמָה פָּנִיךָ תִּסְתִּיר תִּשְׁכַּח עֲנִינוּ וְלַחֲצֵנוּ לְמָה
ה' תִּזְנַח נַפְשִׁי תִּסְתִּיר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי לְמָה ה' תִּעְמֹד
בְּרַחֹק תִּעְלִים לְעֵתוֹת בַּצָּרָה עַד מָה ה' תִּסְתֵּר לְנִצָּחַת, תִּבְעַר כְּמוֹ
אֵשׁ חֲמָתְךָ עַד אָנֹכָה ה' תִּשְׁכַּחֲנִי נִצָּחַת, עַד אָנֹכָה תִּסְתִּיר אֶת פָּנֶיךָ
מִמֶּנִּי עַד אָנֹכָה אֲשִׁית עֲצוֹת בְּנַפְשִׁי, יִגֹּז בְּלִבִּי יוֹמָם, עַד אָנֹכָה
יָרוּם אוֹיְבֵי עָלֵי אֵל תִּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי בְּיוֹם צָר לִי, הִטָּה אֵלַי אֲזַנְּךָ
בְּיוֹם אֶקְרָא מִהֵרָ עֲנֵנִי מִהֵרָ עֲנֵנִי ה' כְּלָתָה רוּחִי אֵל תִּסְתֵּר פָּנֶיךָ
מִמֶּנִּי, וְנִמְשַׁלְתִּי עִם יוֹרְדֵי בּוֹר, "עֲנֵנִי ה' עֲנֵנִי" כִּי בַצָּרָה גְּדוּלָּה
אָנִי, "אֵל תִּסְתֵּר פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי, וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִתַּחֲנָתִי:"

תרפט: רבונו של עולם מִלֶּךְ עוֹלָמִים, אֲדוֹן כָּל, מוֹשֵׁל בְּכָל, אֵל
מְסֻתָּת, מְלֵא רַחֲמִים, אֲתָה לְבַד יוֹדֵעַ אֶת עַצְמֵךְ תִּקְרָה תִּעְלוּמוֹת
הַחֲסֻתְךָ שֶׁהַתַּגְּבֵרָה עֲכָשׁוּ מְאֹד בְּעֵתִים הֵלְלוּ בְּעוֹקְבָא דְמִשִּׁיחָא,
"כִּי הִסְתַּרְתָּ פָּנֶיךָ מִמֶּנִּי, וַתִּמְוַגְּנוּ בְּיַד עוֹנֵינוּ", וְנִתְקַיֵּם בָּנוּ עֲכָשׁוּ
בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים, "וְאֲנֹכִי הִסְתַּר אֶסְתִּיר פָּנַי בְּיוֹם הַהוּא עַל כָּל
אֲשֶׁר עָשָׂה", כִּי נִסְתַּרְתָּ מֵאֲתָנוּ מְאֹד מְאֹד, עַד אֲשֶׁר נִעְלַם וְנִסְתַּר
מֵאֲתָנוּ תִּקְפֶּךָ וְגִדְלֶךָ וְתִפְאַרְתְּךָ וּמַלְכוּתְךָ וּמִמְשַׁלְתְּךָ הַגְּדוּלָּה אֲשֶׁר
בְּכָל מְשַׁלָּה כִּי חֲטֵאתִי עוֹיְתִי וּפָשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ, וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי
מִנְּעוּרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה וְעַבְרַתִּי וְשָׁנִיתִי כַּמָּה פְּעָמִים, עַד אֲשֶׁר
נִעְשָׂה לִי כְּהִתֵּר וְהִפְכֵתִי דְבַרִּי אֱלֹקִים חַיִּים, וְקִלְקַלְתִּי צְרוּפֵי
אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִעְשָׂה אֶצְלִי מֵאִסוּר הִתֵּר וְלֹא
דִּי לִי בְּזָה, כִּי אִם עוֹד הוֹסַפְתִּי לַעֲשׂוֹת תּוֹעֲבוֹת גְּדוּלוֹת מֵאֵלֶּה,
וְכַפַּלְתִּי וְשַׁלְּשֵׁתִי בָהֶם כַּמָּה פְּעָמִים בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ, עַד אֲשֶׁר
נִלְאַתִּי מִלְּסַפֵּר רַב הַמּוֹן יְמֵי חֲטֵאתִי כַּמָּה וְכַמָּה פְּעָמִים הַכְּעִסְתִּיךָ,

